

[Bouet.]

Lejlighed til at faa Arbejde, saa er der Masser af Arbejdere, der tager til Sverige. Hvorfor? Ja, det er ikke fordi man i Sverige faar højere Løn, end man gør det i Danmark, Lønningerne er jo snarere lavere dèr, men det er af den ganske naturlige Aarsag, at derovre kan man købe for de Penge, man tjener, og man kan derfor faa afhjulpet den Mangel paa Beklædningsgenstande og andet, som vi i saa høj Grad trænger til. Derfor er det ogsaa en Opgave for Regeringen, naar den tænker paa at animere Byggeriet, at sørge for, at vi faar Varer, saa at der bliver Mulighed for at købe noget for de Penge, man tjener. Det hjælper ikke, at man sætter Lønningerne op, naar man ikke kan købe noget for det, man tjener, og det er i høj Grad til Skade for Byggeriet, hvis denne tredie Ting, som er nødvendig for Byggeriets Fremme, efterhaanden forsvinder. Men man kan jo haabe, at de Faktorer, som har med Byggeriet at gøre, vil have den rette Forstaaelse af, hvor nødvendigt det er, at Boligbyggeriet, som ogsaa er en Nøgleindustri, kommer i Gang. Her hjælper ikke kortere Arbejdstid og nedsat Arbejdstempo, det er Fjender af Bestræbelserne for at afhjælpe den eksisterende Mangel paa Boliger for Landets Befolkning. Man maa gaa ud fra — jeg gaar i hvert Fald ud fra —, at Regeringen gennem de forskellige Nævn, som den har nedsat, vil sætte alt ind paa at fremme Boligbyggeriet i saa høj Grad som muligt, saa at der ikke bevilges Materialer til andet Byggeri end til det strengt nødvendige, herunder naturligvis ogsaa, at der ikke bevilges Materialer til offentlige Bygninger, nye Raadhuse o. s. v., som udmærket kan vente.

Hvad selve Lovforslaget om Boliganvisning angaar, kan mit Parti tiltræde de af Indenrigsministeren og de fire Partier i det andet høje Ting foreslaaede Ændringer. Det er ganske naturligt, at man lægger Beslag paa en Lejlighed, som har staaet ledig i et Aars Tid. Naar der ikke er særlige Aarsager som midlertidig Sygdom; Militærtjeneste o. s. v., er det ganske naturligt, at man lægger Beslag paa saadanne Lejligheder i Stedet for at lade dem staa tomme og kun staa til den tidligere Beboers Disposition.

Man kan ogsaa være tilfreds med, at man ved Tilføjelsen til § 5 har fjernet den Urimelighed, at en Lejlighed ved en Lejers Død ikke har kunnet udlejes til en Person, som har haft Husstand sammen med den afdøde. Man har her sat Grænsen til 2 Aar, det vil altsaa sige, at den paagældende skal have haft Husstand sammen med Lejeren i

2 Aar, og det er der maaske ikke noget at sige til, men jeg er ikke helt sikker paa, at Bestemmelsen om, at den paagældende i væsentlig Grad skal have bidraget til Husstandens Opretholdelse i alle Tilfælde er helt rigtig. Jeg kan nævne et Eksempel. En gammel Mand, som var i 80erne, havde i 11 Aar haft en efterhaanden ældre Husbestyrerinde, hvem han, da han døde, testamenterede sit Indbo til en 3 Værelers Lejlighed, men skønt denne ældre og svagelige Dame efter den paagældende Mands Død havde faaet et Par Familiemedlemmer, som havde Ansættelse her i Byen, ind i Lejligheden, vedtog Boligudvalget alligevel, at denne Dame skulde ud af Lejligheden. Hun var uhyre uheldig stillet, for hun havde ingen Steder at flytte hen med sine Møbler. Hun vil ikke efter det foreliggende Lovforslags Bestemmelse komme ind under Loven, for man kan ikke sige, at hun økonomisk havde bidraget til Husstanden, selv om hun naturligvis havde udført en Gerning i Huset. I saadanne Tilfælde synes jeg det var rimeligt og naturligt, at man ogsaa indrømmede den paagældende Ret til at bebo Lejligheden.

Jeg er tilfreds med, at Udvalget, saafremt den nye Lejers Husstand ikke udgør mere end 2 Personer og Lejligheden har mere end 3 Værelser, skal anvise ham en anden Lejlighed med 3 Værelser, hvis man ikke vil godkende Lejemaalet. Det er en Bestemmelse, som vil være af stor Værdi for mange. Jeg kender en Moder, som har boet sammen med sin Søn i mange Aar, men det var hende, der stod som Lejer, skønt det i høj Grad var Sønnen, der betalte Huslejen, og det var umuligt for denne Søn at faa Lejligheden overført til sig. Efter Ændringen her vil det jo kunne lade sig gøre.

Jeg kan i øvrigt anbefale de foreslaaede Ændringer. Jeg er meget tilfreds med, at man hverken fra Ministerens eller fra de fire Partiers Side er gaaet ind paa de Tanker, som særlig det kommunistiske Parti har fremført om Boligratifikation. Der er sikkert ikke noget saa uheldigt som at ville tvinge en Familie til at tage en anden Familie ind i sin Lejlighed. Hjemmet er nu det Sted, en Familie betragter som sin Fæstning, „my house is my castle“, som Engländerne siger — enhver Familie sætter Pris paa, at den har et Sted, hvor ingen andre har noget at skulle have sagt. Det vilde derfor, som jeg sagde, være en Ulykke, hvis man vilde tvangsindlægge en Familie i en anden Families Lejlighed, og jeg haaber ikke, den Tanke skal føres frem i den Kom-